

mindent megtett, az a nagyszerű asszony... Semmi se volt köztünk... csak a barátság... az a gyerekkori barátság, még Mezőtúrról... És Siklós Aladár anyagi körülményei is rendben voltak, pályája szépen ívelt fölfelé, az írásait érdeklődéssel fogadták, a *Nyugat* is közölte a novelláit, a *Nyugat!* És akkor egy ilyen... egy ilyen...

A hang elakadt.

Ő meg kilógott az ablakból.

– És mi lett vele? Tudod, akinek olyan kedves felesége volt, és aki megjelent a *Nyugatban*? Hallod? Mi lett vele?

Senki se állt odalent.

Kányádi Sándor

KÉT MAKÁMA

Ha

ha a régiókból ha zavagonírozott légiók akiket otthon nemhogy otthon de még egy hideg-rideg kivénhedt sívár vén kaszárnya se vár akiket nem véd sem isten sem király ha a régiókból a ha zavagonírozott légiók egyszer csak azt mondják elég volt a beszédből és föl kerekednek útnak indulnak császárt vagy akár cárt keríteni maguknak s ha a zéppen másnapos elnök zsebében netán egy kapitány egy százados vagy ha egy napólconosra sikeredett hadnagyocskája vagy isten ments ilyen is volt már egy furcsa bajszú káplár a zéppen másnapos elnök zsebében megtalálja rálel arra a bizonyos kulcsra s ha felhők fölé szabadítja mind a kurta mind a közepes mind a hosszú hatósugarúakat s ha alattuk a nagy keleti fagy rászakad rázúdul a keleti tél erre a hervatag mégis-mégis gyönyörű szép fél-közép-kelet-dél-nyugat európára ha majd aszszonyod leányod unokád testének esnek krisztus öt vérző sebére kérve kérdlek mielőtt megölnének testvérem lősz-e ölsz-e

Civil

most civil van civil a társ civiltárs civil a dal civildal civil a lom civiltársadalom és benne persze másság nem egyenlők és egyenlőbbek egyének és egyénebbek ássák egymásnak a jól kitervelt kifundált vermet hát ne legyen egyen csak forma a mundért ne hordja senki fia-borja

ha nem akarja nem muszál hacsak be nem zupál civil szanitécéd lesznek nem vitézed az ám hazám közös lónak túros volt a marja aki bírja marja az a fontos eressen a búza de a szegény embert még az ág is húzza nahát legalább lesz amire felkötnie magát a terhek irgalmat nem ismernek nehéz mondja akinek gondja is összkomfortos nehéz nehéz akadjon fel midőn a fára néz ez csak afféle idézet-átok ilyet én senkinek sem kívánok mert önnön szegény fejemre visszaszállhat s előbb mint e század végső pontjára hág és az sem biztos hogy megújul a világ mert hihetsz-e annak ki fűtve lakhat öt szobát egy most éppen kihülőfélben lévő hegyiházban akárcsak én hatyúdálát zümmögő s fáradt őszi légyre vadászgat szarvasbögésnek idején

Szentkuthy Miklós

NAGY REGÉNYTÖREDÉK

Részlet

A két beteg Joan villájában hevert. Narcisszus a szalonban, még mindig eszméletlenül, az apa pedig Joan hálószobájában, egy fotelba támasztva, valami részleges agyvérzésfélével. Mikor Narcisszus magához tért, idegen cselédeket látott maga körül – bizonyára Joan cselédei. Megkérdezte tőlük, hol van az úrnőjük, látta-e őt eszméletlenül. Azt felelték, hogy Joan maga nem látta őt, és már rég elment hazulról, nem tudják, hová. A cselédek unottan, sőt dühösen ápolták a fiút, különféle edényekben folyadékokat hoztak, mely edényekről látszott, hogy nem orvoságoknak szánták. Ez gyötörte legjobban Narcisszust, ezek az idegen, szemrehányó, gúnyos edények, melyek zárkóztak és elutasítók voltak. Hiába volt bennük a világ leggyógyítóbb teája, idegen formájuk tele volt fagyos ellenségességgel. Ez volt Joan cinizmusa: az edények és ez az egész gyógyítási komédia.

Apjáról nem mondtak semmit, hiába kérdezősködött. Most tehát itt van álmai házában, bekötözve, savanyú és keserű teák ízével szájában, ízével lábában, ízével a legtávolabbi bútorokban. Most volt az, aminek apja az onanizálásakor gondolta: nem „ember”, hanem anonim kémiai folyamatok csomópontja. Bőrét a lepedőhöz és a takaróhoz tapasztotta a hideg, csípős izzadság; sebeit marta a kenőcsökkel átítatott sok kötés (mind színes ruha volt!), nyelőcsövében savas buborékok jöttek fel a torkáig, de bármennyire erőltette, nem sikerült őket elpattintania. Arcát bántotta, vágta a frissen szelőlőzött szalon hideg, reggeli levegője. Úgy érezte, hogy nincsenek izmai, kék víz az egész teste, azzal a kékséggel, melyet a víz alatt kinyitott szemével legutoljára látott.